
Ředitelé ČT a ČRo přišli debatovat se studenty o roli veřejnoprávních médií

Ředitelé ČT a ČRo přišli debatovat se studenty o roli veřejnoprávních médií

Poměrně emotivní diskuse se odehrála 21. května během debaty o roli veřejnoprávních médií v České republice nazvané Veřejnoprávnost? Vyváženost? Objektivita? Debatu pořádaly Filozofická fakulta UK a Fakulta sociálních věd UK, pozvání k diskusi přijali ředitelé České televize a Českého rozhlasu a odborníci na mediální problematiku.

V úvodní části diskuse dostali panelisté prostor prezentovat své názory na postavení veřejnoprávních médií v České republice a jejich proměnu za uplynulých dvacet let. Role moderátora se ujal Mgr. Jakub Jirsa, Ph.D., z Filozofické fakulty UK a jeho úloha nebyla rozhodně jednoduchá. Vypořádat se musel s častými vstupy posluchačů, kteří přišli sdělit své výtky ředitelům České televize a Českého rozhlasu.

Veřejnoprávní média, nebo média veřejné služby?

První vystupující, generální ředitel České televize Ing. Petr Dvořák, MBA, se nejprve pokusil vymezit pojem veřejnoprávní. „Mně připadá, že to slovo samo o sobě je poněkud zmatené. Když se podíváme do zahraničí, kde veřejná služba funguje delší dobu než v České republice, tak například v Německu je pojem veřejnoprávní televize nahrazen pojmem instituce veřejného práva,“ prohlásil Petr Dvořák a současně navrhl, aby až se v budoucnu bude měnit zákon o České televizi, byl pojem „veřejnoprávní“ nahrazen právě termínem „veřejná služba“ a Česká televize byla jednoznačně definována jako televize veřejné služby, která bude otevřená všem a všem bude přinášet to, co od ní očekávají.

Svou nespokojenost se stavem veřejné služby v Českém rozhlase vyjádřil jeho generální ředitel MgA. Peter Duhan. „Současný stav souvisí s lety 1991 až 1993, kdy vznikaly základy mediální legislativy, aniž by však proběhla nějaká diskuse o tom, jak mají vypadat veřejné služby, a aniž by se veřejnosti někdo ptal, zda o tyto služby stojí.“ Za velký problém také pokládá, že se vytrácí soudobý obsah média veřejné služby. Přitom už proběhla spousta diskusí, žádná však výsledky nepřinesla. „Pokud chceme najít klíč, co je veřejná služba, můžou nám pomoci právě takovéto diskuse na akademické půdě,“ upozornil Duhan.

Nad otázkou, jak se veřejnoprávní média odlišují od těch komerčních a zda přinášejí veřejnosti vůbec něco navíc, se zamýšlel PhDr. Tomáš Trampota, Ph.D., z Fakulty sociálních věd UK. Nepochází nyní spíše ke sblížení komerčních a veřejnoprávních médií? Ideální stav podle Trampoty není ani v oblasti regulace veřejnoprávních médií. „Všichni tušíme, že tady je taková slepá ulička. O modelu volby regulačních orgánů rozhoduje Poslanecká sněmovna a bylo by naivní se domnívat, že Poslanecká sněmovna bude dobrovolně iniciovat situaci, kdy omezí svou vlastní moc.“

Prof. PhDr. Jan Jiráček, Ph.D., z Metropolitní univerzity Praha, ve svém vyhrazeném čase přirovnal veřejnoprávní média k institucím podobným Národnímu divadlu. „Je to hodnota, která ve společnosti je, a i my, kteří do Národního divadla moc nepřijdeme, bychom měli problém s hlasováním pro jeho zrušení,“ prohlásil Jan Jiráček. Podle něj jsou veřejnoprávní instituce archaickým pozůstatkem časů minulých, svět se však změnil a my se musíme ptát – existuje ještě veřejnost? Nemělo by se na tato média už nahlížet jako na dožívající nebo transformující? „Výsledky tohoto pohledu ale mohou být pro média neradostné.“

Druhá část diskuse byla vyhrazena dotazům z pléna. Přítomní studenti se dostali k mikrofonu spíše až v jejím závěru, protože slova se hlasitě dožadovali aktivisté a ostří kritici České televize i Českého rozhlasu, kteří oběma institucím vytýkali zejména zkreslování informací například o událostech v Sýrii a cenzuru ve zpravodajství.